

ASLIHAN KOCABAL
GERÇEĞE
AYKIRI
BEYANLAR

Goşa, Bigo ve Paspas'a...

İÇİNDEKİLER

Karanlık Adam	11
Çıplak Tepe	17
Kalbi Kırık Genç Bayanlar için Bir Niyet.....	25
Üçüncü Fatma	32
Bir Çift Kara Boynuz, Bir Parça Yapağı ve Bir Toynak.....	38
Sümbül Denizi	46
Deniz Ablası.....	54
Pembe Dosya.....	61
Süleymancık	67
Çelik Kadın	75
Vesvese.....	84

KARANLIK ADAM

Öteki Aslı'ya...

“Yatmıyor musun?”

Kocam yataktan sesleniyor.

“Birazdan,” diyorum. “Şehir, gece daha güzel görünüyormuş.”

Otelin penceresinden kara kiliseyi seyrediyorum. Rahipler içeride durmaksızın Tanrı'ya yalvarırken, paganlar ormanda kendi tanrıları için dans edip şarkı söylemiş. Rahipler, vebanın paganlar yüzünden kenti esir aldığına inanmış, halkı da buna inandırmışlar. Ölümler arttıkça nefret büyümüş, bir gecede ormanda yaşayan onlarca insan avlanmış ve çoluk çocuk demeden hepsi kara kilisenin yanı başında asılmış. Böylece tanrılar, Tanrı'yla savaşlarından yenik ayrılmışlar.

Kocam, mini bardan bira aldığımı fark edince huzursuzlanıyor. “Bu saatte ne birası? Bütün gece içtin zaten, sabah erken kalkacağız. Senin yüzünden uçağa yetişemezsek...”

Kızlarımızın yan odada mışıl mışıl uyuduğunu hatırlayınca susuyor. Ona cevap vermiyorum, cevap verirsem öfkeleneceğim, öfkelenirsem daha çok cevap vereceğim. Kızlarımız uyanıp yataklarında sessizce doğrulacak ve annelerinin sebep olacağı o meşhur çocukluk travmasını geçirecekler. *Öfkeli anne, mızımız babaya yine bağıırıyor!*

Kızlarım benim yüzümden hep bağıırıp çağırabileceklerle-

ri adamları eş olarak seçecek yahut kızlarımın hayatına girecek adamlar babaları gibi hep mızımızlardan olacak. Bu durumu çözmek için profesyonel yardım almaya karar verdiklerindeyse, onlara *önce* “annelerinin nasıl biri olduğu” sorulacak. Farklı zamanlarda, farklı görüşmelerde kızlarımın ağzından hep benzer kelimeler dökülecek, “Biraz tuhaftı...” , “Babamızla arası...”

İtiraf etmek gerekirse, geçen on beş yıldan sonra babalarıyla aramızın şahane olmasını ben de beklemiyorum. Bu saatten sonra sessizce birbirimizin yaşlanıp çürümelerini izleyecek ve birimiz şanslıysak diğërimizden önce öleceğiz. Beklerken, kızlarımızın canı sıkılmasını diye tatillere çıkıyoruz, onları sevdikleri bir yere yemeğe götürüyoruz ve doğum günlerinde onlar için özel hediyeler seçiyoruz. İkimiz de her zaman kızlarımızın iyiliğini düşünsek de kızlarımız babalarını her zaman –birazcık– daha çok severler. Baba, mızımız olsa da onlara asla karışmaz ve akşamları çoğunlukla köşesine çekilip bir işle meşgul olur. Anneleriye biraz... Nasıl denir? Sıra dışı. Kızlar bazen utanıyor bu durumdan. Annelerinde öteki annelere benzemeyen tuhaf bir şey olduğunun farkındalar ama dile getirmiyorlar.

Kocam derin derin soluk alıyor, nihayet uyuyakaldı. Tatilimizi ben planladığım için birazcık endişeli. Planlamasını benim yaptığım her türlü şey onu endişelendirebilir. Paganların türlü işkencelerle katledildiği kasvetli bir Ortaçağ kentinde gezmek yerine güneşli bir sahilde kokteyllerimizi yudumlayabilirdik örneğin. Akşama doğru alkolün ve orta yaşımızın rehavetiyle şezlonglarımızda uyuyakalır, ‘başkalarıyla evlensek hayatımız acaba nasıl olurdu’ temalı kısa rüyalar görüp utanır ve akşam yemeğindeki dev karides güveçler hakkında fiyat/performans değerlendirmesi yapardık. Hayatımız zaten enikonu bir performans değerlendirmesiydi ve seçimlerimize göre ya gittikçe değer kazanıyor yahut iyice yerin dibine batıyordu. Kocamın hayatı benimle değil ama iki güzel kız çocuğunun doğumuyla değerlenmişti en çok. Babalık duygusunu tatma çağı gelene kadar hayattan alabileceği

tüm verimi almıştı nasılsa. Bana kendisinin usturuplu, süzgeçten geçirilmiş posasız lakın vitamini de kalmamış bir sürümüyle gelmiş, ben de onu itiraz etmeden kabul etmiştim. Şimdi bilek kesecek kadar sıkıcı on beş yılın ardından evliliğimizi kurtarmak adına benim planladığım bir tatilin tadını çıkarıyorduk birlikte. Kızlarımızı alıp uçağa atlamış, ormanlarla çevrili bu Ortaçağ kentinde uzun yürüyüşler, müze ve kilise ziyaretleri yapmıştık. Tatilimizin sonunda kızlarımızın kültür dünyasına katkıda bulunduğumuza emin olsak da evliliğimizi kurtardığımıza dair en ufak bir işaret göremiyoruz. Bu konuda o kadar umutsuzum ki, bu durum beni neredeyse kahkahalarla güldürüyor.

Otelin penceresinden kara kiliseyi ve paganların gizlendiği ormanı izliyorum. Bu gece, o ormanda yaşayan karanlık bir adamın gelip beni götürmesini diliyorum. Böylece kızlarıma heyecanla arkadaşlarına anlatabilecekleri bir tatil anısı hediye edeceğim: “Biliyor musunuz, bizim annemizi ormandan gelen karanlık bir adam kaçırdı!”

Kocamın beni bir Ortaçağ kentinde kaybettikten sonra yurda dönüp işbaşı yapacağı o ilk günü görmek isterim. İnsan kaynakları uzmanına, karısının ormandan çıkıp gelen karanlık bir adam tarafından kaçırıldığını anlatamaz. *Çünkü sonra takım lideri Selim Kabaş'ın özlük dosyasına “azıcık tırlattığı” notu düşülür.*

Bu düşünceme kıkırdıyorum. Kıkırdadığımı duyunca uyanıp yatakta doğruluyor kocam, “Ne oldu, niye güldün?”

“Hiç,” diyorum, “kiliseye bakıyordum. Bu heybet, bu ağırbaşlılık karşısında son bir bira içmek keyifli geldi.”

Az önce söylediğim sözleri umursamasın ve bir an önce tekrar uykuya dalsın istiyorum.

“Aslında ciddi bir sorunumuz yok,” diyor, “senin gelgitli ruh hâlin dışında... Neyse, çocuklar uyuyor, sustum.”

Gelgitli ruh hâlimi düşünüyorum. Karanlık adam da bu gelgitli ruh hâlimi tuhaf bulur muydu? Yoksa ruhumun bir yükselip bir alçalmasından, bazen kuruyup gitmesinden bazen taşmasın-

dan hoşnut mu olurdu? Karanlık adamla birbirimizi hiç görmediğimizi, hiç tanımadığımızı, birbirimize asla dokunamadığımızı ama ömrümüz boyunca hep birbirimizi aradığımızı biliyorum. Şimdi kara kilisenin ardındaki ormandan merakla ancak sabırla beni izliyor. “Nihayet,” diyor, “onca yıl sonra seni buldum.”

Ben de aslında eski zamanlarda o karanlık adam için şarkılar söyleyip dans eden bir orman kızıyım. Onun için çiçekler topluyor, baharı erken getirsin, ekinlerimiz bereketli olsun diye karanlık adam için adaklar sunuyoruz. Ben ormanda şarkılar söyleyip dans ederken kara kiliseden gelen adamlar beni yakalayıp şuradaki kavak ağacına asıyor. Çocuk bedenim asıldığı dal kadar cılız, havada yaprak gibi sağa sola sallanıyorum. Biri gelip beni ağaçtan indirene kadar omzuma kargalar konuyor, kargalar dudaklarımdan öpüyor, sonunda daldan indirilip bir çukura atılıyor. Mezarımı kimse bilmiyor, çukurumu kimse ziyaret etmiyor.

Kilisenin kara taşları ay ışığında parlıyor. Meryem’in fedakâr oğlunu kolları arasında tuttuğu freskler gözümde canlanıyor. Nasıralı İsa, Kutsal Bakire, Magdalalı Meryem, Dördüncü Leventli Selim ve Kuşteveli Ceyda... Ben kimseyi kollarımın arasında böyle tutamam, kocamı da kızlarımı da hiç böyle tutamadım. Belki de hiçbir Meryem’in oğlu kadar fedakâr olmadığı içindir. İkizlere gebe olduğumu öğrendiğimde, bir an için eksik kadınlığının içinden nihayet kutsal bir ana yükseleceğini düşünmüştüm. Makul bir adamla yaptığım evlilik bunu sağlamadıysa da tanrıçalar gibi küçük sürümlerimi yaratmak biraz olsun saygıdeğer bir dişi olmamı sağlayabilirdi. Karnım büyüyüp vücudum biçimsiz bir hâl aldıkça, sokakta yürürken arzulu değil şefkatli bakışlara maruz kaldıkça kutsal dişiliğim de toz olup gitti. Ne yazık ki artık çocuklarımdan kurtulamaz, tanrıçaların canı sıkılınca yaptığı gibi onları inek ya da meşe yaprağına çeviremezdim. Çocuklarımı mecburen sevecektim, sevdim de... Fakat onları babalarının düzlüğünden ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam çalışayım, başarılı olamadım. Kızlarım, buna sevinsem mi üzülsem mi bilmiyorum,

bana benzemeyi kesinlikle reddettiler. Şimdi sarışın, güzel ve prenses kızlarımın yanında kara, bu kez bana benzemeye karar vermiş ve doğuştan paçoz bir çocuğum daha olsun istiyorum.

Kocam beyaz otel çarşaflarının üzerinde debelenip duruyor, kâbus gördüğünü biliyorum, anlayamadığım sözcükler dökülüyor ağzından. Pencerenin yanından ayrıлып başını okşamak için yatağa gidiyorum. “Bir şey yok. Kâbus görüyorsun Selim...” Kocam nadiren kâbus gördüğü için şimdi kutsal bir ana gibi kucağında tutabilirim onu.

Bedenini benden kurtarıp mırıldanıyor, uyanmayacak, kâbusu son buldu. Pencerenin yanındaki yerime geri dönüyorum.

Karanlık adam orada... İnce siluetini, rüzgârda uçuşan siyah saçlarını, kara kilisenin taşları gibi parlayan gözlerini seçebiliyorum. Onu çağırmamı bekliyor ve kesinlikle “gelip beni almasını” söylemeden yanıma gelmeyecek. Bu dünyadaki herkesin aksine o, bütün seçimlerin yalnızca bana ait olmasını istiyor. Karanlık adam bana gideceğimiz yerin geldiğim yere benzemeyeceğini, artık kızlarıma yahut kocama sahip olamayacağımı, gecenin bir yarısı sıkıldığımda kalkıp kendimi mutlu etmek için bir bira açamayacağımı ve bundan sonra kendimi daha iyi hissetmek için saçlarımı kestiremeyeceğimi, zaten bunların hiçbirine ihtiyacım da olmayacağını fısıldıyor. Beni götürmesine izin verirsem geri dönmemin olanağı yok.

Sadece bir adım atmamı bekliyor, ona bir işaret vermemi...

Ben bilmediğim yerlerde nasıl yaşarım?

Bildiğin yerlerde yaşayabildin mi ki?

Yanımda getirebileceğim hiçbir şey yok.

Yanında getirmeyi düşündüklerine gerçekten ihtiyacın var mı?

Ya pişman olursam?

Ya pişman olmazsan?

Ya yokluğum beni sevenleri çok üzerse?

Onların varlığı, varoluşu seni hiç üzmedi mi ya da senin varlığın, varoluşun?

Pencereyi açıyorum, ılık rüzgâr yüzüme, gece sesleri kulağıma

çarpıp geçiyor. Karanlık adam olduğu yerde sabırla beni bekliyor. Elimi pencereden dışarı uzatıyorum, rüzgâr avcuma bir kuş tüyü getirip bırakıyor. Avcumdaki tüye bakıyorum bir süre; bir baykuşa mı, bir kargaya mı, yoksa bir tavuğa mı ait olduğunu bilmiyorum bu tüyün. Zaten ne fark eder?

Senin de olsun ister miydin?

Pencereyi kapatıyorum. Kızlarımın hoşuma gitmese de seçtikleri kişi olmalarına izin vereceğim. Yıllar geçtikçe içlerinde birbirinden güzel iki kadın büyütecekler. Onları kendimden kurtaracağım nihayet.

Karanlık adam hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söylemişti.

Geliş beni alabilirsin.

Gözlerim kapanıyor, bedenimi otelin üçüncü kat penceresinin dışında, havada öylece süzülürken izliyorum. Az önce avcuma düşen o minik kuş tüyü beni kara kiliseye doğru götürüyor. Tüyün ağırlığıyla birlikte yavaşça toprağa düşüyorum. Karanlık adam, ağaçların ardında beni bekliyor.

Gözleri düşündüğümde daha derin ve insana hıçkırma hıçkırma ağlama hissi veren yumuşak bakışları var. Bana yüzyıllar gibi gelen bir süre gözlerimin içine bakıyor. Ellerime dokunduğunda dünyaya gözümü açtığım ilk dakikaları hatırlıyorum. Rahmin sıcağından ayrılışımı, göbek bağım kesilirken hissettiğim ince sızıyı, güvenli bölgeden çıkmamın tedirginliğini, konuşamadığım için çığlık çığlığa ağlayışımı... Karanlık adam bana gülümser. Ömrüm boyunca hiç bu kadar hayatla dolmamışım.

Ormanın içinden otelin üçüncü katına doğru bakıyoruz. Gece serin ve sessiz. Işıklar birer birer yanmaya başlıyor, uzaktan kocamın odanın içinde koşuşturan gölgesini seçebiliyorum.

Karanlık adam beni kollarının arasına alırken kulağıma fısıldıyor.

“Sen benim için çiçekler toplayan oduncu kızsın. Kutsal bir ana değil.”

Kocamın ve kızlarımın onlara bıraktığım notu okumuş olmasını diliyorum.

Sizden vazgeçiyorum.